

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **EDHESSA, s.r.o.**, se sídlem v Ostravě-Porubě, Spojů 835/2, zastoupeného JUDr. K. T., bytem I., B. č.p. 33, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 2.7.2012 č.j. 2830/12-1501-800297, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 2.7.2012 č.j. 2830/12-1501-800297 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 dle § 19 odst. 1 a § 20 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na Odvolací finanční ředitelství – dále jen „žalovaný“) ze dne 2.7.2012 č.j. 2830/12-1501-800297, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava III ze dne 30.11.2011 č.j. 240670/11/390912802666, jímž byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2007.

Žalobce v podané žalobě namítl tyto žalobní body:

- 1) Ze strany správce daně došlo k pochybení při doručení rozhodnutí a tím byla způsobena prekluze nároku na stanovení daně. Žalobce uplatnil tuto námitku svým podáním ze dne 1.1.2012, které posoudil správce daně jako odvolání. Současně žalobce požádal o vyslovení neúčinnosti doručení podle ust. § 48 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád) a podal žádost o opětovné doručení písemnosti. Své podání žalobce doložil výzvou České pošty a.s. č. RR879163733CZ ze dne 1.12.2011, z níž je zřejmé, že poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky přiloženo nebylo, což je v rozporu s ust. § 46 odst. 2 daňového řádu. Tato vada způsobuje také nemožnost aplikace fikce doručení. Přes tuto procesní vadu v doručení správce daně žádost žalobce rozhodnutím ze dne 23.1.2012 č.j. 1858/12/390931803415 zamítl. Z prohlášení doručujícího orgánu uvedeného na doručence platebního výměru je přitom zřejmé, že poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky přiloženo nebylo (příslušné políčko není zatrženo). Toho si správce daně nemohl nevšimnout. Jelikož lhůta pro vyměření daně končila dne 31.12.2011 a do tohoto dne nedošlo k žádnému právnímu úkonu správce daně, který by byl žalobci řádně doručen a který by tuto lhůtu prolamoval, došlo k prekluzi práva daň vyměřit. K prekluzi byly správní orgány povinny přihlédnout ex offo. Dále žalobce v této souvislosti poukázal na judikát Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) sp. zn. 9 Afs 86/2007.
- 2) Pro případ, že by soud neakceptoval námitku prekluze z důvodu nedoručení platebního výměru, namítl žalobce prekluzi práva státu na vyměření daně i z toho důvodu, že do dne 31.12.2011 nebylo ve správním řízení rozhodnuto pravomocně, tedy i o odvolání žalobce. Institut ust. § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, který stanoví prodloužení lhůty pro stanovení daně, je právní úpravou novou, která začala platit až poté, co bylo daňové řízení v posuzované věci zahájeno. Není proto podle žalobce možno tento institut aplikovat pro daňové řízení rozběhlé za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), neboť jen ZSDP lze aplikovat na běh lhůty k prekluzi práva na stanovení daňové povinnosti. Podle žalobce ust. § 264 odst. 4 daňového řádu, které prolamuje zásadu ústavního principu právní jistoty, nemůže obstát při přezkumu ve správním či ústavním soudnictví, neboť jde o ustanovení retroaktivní.
- 3) Žalobce namítl délku vytykácího řízení, které trvalo déle než 12 měsíců a v této souvislosti poukázal na judikaturu NSS, a to rozsudky ze dne 26.3.2008 č.j. 1 Ans 3/2008 a ze dne 28.4.2005 č.j. 2 Ans 1/2005. V návaznosti na to zdůraznil, že celé

daňové řízení v posuzované věci bylo vedeno v rozporu se zásadami dobré správy (§ 5 odst. 3 daňového řádu).

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že při doručení platebního výměru postupoval v souladu s ust. § 39 odst. 2 písm. a) daňového řádu, kdy platební výměr byl doručován prostřednictvím provozovatele poštovních služeb České pošty. Dne 15.10.2012 žalovaný na poště v Ostravě, Watova 1046/19 zjišťoval postup poštovní doručovatelky v případě doručování písemností – obálek s modrým pruhem. Zjistil, že běžně je na výzvu k vyzvednutí zásilky zaškrťována i kolonka s textem o připojení poučení o právních důsledcích. Žalobce byl v posuzované věci vyzván výzvou České pošty ze dne 1.12.2011, aby si předmětnou písemnost vyzvedl. Ve výzvě není příslušná kolonka týkající se poučení zaškrtnuta. Žalovanému není známo, proč se tak nestalo, a proto zjišťoval dne 15.10.2012 na poště v Nové Vsi u Oslavan, jakým způsobem byla předmětná zásilka doručena. Po prověření požadované informace u vedoucí pošty v Ivančicích bylo zaměstnancem pošty v Nové Vsi u Oslavan sděleno, že doručovatelka zásilky J. H. do schránky vhodila obě výzvy, tedy i poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky. Proč není vyplněna příslušná kolonka na výzvě, si doručovatelka nevzpomíná. Podle žalovaného by rozhodnou skutečností u doručení platebního výměru mělo být, zda bylo poučení do poštovní schránky skutečně vhozeno, nikoli zda byla zaškrtnuta příslušná kolonka. Z vyjádření doručovatelky platebního výměru je zřejmé, že poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky bylo do poštovní schránky vhozeno. Podle žalovaného proto zásilka byla doručena uplynutím lhůty podle § 47 odst. 2 daňového řádu dne 12.12.2011 a nedošlo k zániku práva daň vyměřit. Dále žalovaný uvedl, že právní názor žalobce týkající se aplikace § 148 daňového řádu nesdílí a stejně tak považuje za nesprávný názor, že § 264 odst. 4 daňového řádu je ustanovením retroaktivním. Námitky uvedené v žalobním bodě 3) by byly podle žalovaného relevantní v případě žaloby na nečinnost správce daně, nikoliv však při posuzování zákonnosti platebního výměru. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 12.6.2014 č.j. 22Af 103/2012-39. Toto jeho rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem NSS ze dne 25.9.2014 č.j. 4 Afs 142/2014-22, který nabyl právní moci dne 10.10.2014. Označeným rozsudkem současně NSS věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení. V dalším řízení byl krajský soud vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušujícím rozsudku.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že Finanční úřad Ostrava III (dále jen správce daně) vydal dne 30.11.2011 pod č.j. 240670/11/390912802666 žalobci platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2007. Dle doručenky založené ve správním spise byla tato písemnost spolu s dalšími dvěma písemnostmi doručována prostřednictvím České pošty zplnomocněnému zástupci žalobce, jímž byla JUDr. K. T., bytem I., B. 33. Z doručenky se podává, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 1.12.2011 a následně byla vložena do

schránky dne 13.12.2011. Na doručence není zaškrtnuto políčko, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo ponecháno poučení. Dne 1.1.2012 byla správci daně doručena námitka uplynutí prekluzivní lhůty pro dodatečné stanovení daně, v níž žalobce sdělil, že lhůta marně uplynula dnem 31.12.2011, když do tohoto dne nedošlo k žádnému právnímu úkonu daňovému subjektu řádně doručenému, který by tuto lhůtu prolamoval. Tato námitka byla posouzena jako odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a bylo o ní rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. S námitkou prekluze a otázkou řádného doručení platebního výměru se žalovaný vypořádal na str. 2 napadeného rozhodnutí, kdy nejprve zrekapituloval na základě obsahu správního spisu způsob, jakým byla písemnost doručována. Dále vyhodnotil důvody, pro které si nemohl adresát vyzvednout zásilku (pracovní neschopnost) a následně uzavřel, že ze spisového materiálu nebylo zjištěno, že by provozovatel poštovních služeb nedoručil žalobci rovněž příslušné poučení.

Podle ust. § 92 odst. 5 písm. a) daňového řádu správce daně prokazuje oznámení vlastních písemností.

Podle ust. § 92 odst. 5 písm. b) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce.

Podle ust. § 51 odst. 1 daňového řádu doručení písemností, které se doručují do vlastních rukou nebo jejichž převzetí má být potvrzeno adresátem, potvrdí doručující řádně vyplněnou doručenkou, která je veřejnou listinou.

Podle ust. § 51 odst. 3 daňového řádu dojde-li ke ztrátě, zničení nebo poškození doručanky nebo není-li řádně vyplněna, lze doručení prokázat jiným způsobem, například tím, že je z postupu adresáta písemnosti zjevné, že mu bylo doručeno.

K povinnostem správce daně ohledně prokazování doručení a prokazování skutečností rozhodných pro užití právní domněnky nebo fikce se NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 27.4.2006 č.j. 2 Afs 158/2005-82, publikovaném v Sb. NSS pod č. 1327/2007 tak, že: „*správce daně nese podle § 31 odst. 8 písm. a) a b) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve spojení s § 17 odst. 5 tohoto zákona důkazní břemeno ohledně prokázání skutečnosti, že písemnost doručovaná daňovému subjektu mu také byla fakticky doručena, nebo že byla doručena nikoli fakticky, nýbrž náhradním způsobem (tzv. fikcí) za splnění striktních zákonných podmínek. Správce daně proto nese důkazní břemeno ve vztahu ke všem skutkovým podmínkám, jež musí být splněny v případě, že má být adresátu doručeno fikcí.*“ Jelikož právní úprava obsažená dříve v § 31 odst. 8 písm. a) a b) ZSDP byla stejná jako nynější úprava zakotvená v § 92 odst. 5 písm. a) a b) daňového řádu, lze z citovaného judikátu i nadále vycházet.

Žalobce v posuzované věci zpochybnil splnění zákonných podmínek při doručování, když namítl, že doručenka neproazuje splnění podmínky dle § 46 odst. 2 daňového řádu, neboť žalobce nebyl písemně poučen o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky. Na základě obsahu doručanky založené ve správním spise nelze dospět k jinému závěru než, že tato skutečně neproazuje, že byl žalobce řádně poučen ve smyslu ust. § 46 odst. 2 věta za středníkem daňového řádu. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 2 v 5. odstavci tvrdí opak, je tento jeho

závěr v rozporu s obsahem správního spisu. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zmiňoval výsledky svého šetření u pracovníků České pošty a doručovatelky předmětné písemnosti, k nimž však nemohl krajský soud přihlídnout, neboť tato iniciativa žalovaného nastala až ke dni 15.10.2012, tedy po vydání napadeného rozhodnutí. Podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. krajský soud posuzuje napadené rozhodnutí na základě skutkového a právního stavu, který existoval v době rozhodování správního orgánu. Ke skutečnostem, které vyšly najevo později, proto přihlížet nemůže. Závěrem krajský soud shrnuje, že správce daně a žalovaný nedostáli své povinnosti vyplývající z ust. § 92 odst. 5 písm. a) a b) daňového řádu, neboť ke dni vydání napadeného rozhodnutí neunesli důkazní břemeno, které pro ně z tohoto zákonného ustanovení vyplývá, když nebylo prokázáno řádné doručení písemnosti. Ve smyslu ust. § 51 odst. 3 daňového řádu však mohou doručení prokázat jiným způsobem.

Stejně závěry v otázce doručení učinil Krajský soud v Ostravě již v předchozím rozsudku ze dne 12.6.2014 č.j. 22Af 103/2012-39 a tyto byly NSS ve zrušujícím rozsudku plně aprobovány včetně závěru, že za dané procesní situace nemohl soud provádět další dokazování nad rámec skutkových zjištění, která byla učiněna v řízení před správním orgánem.

K čemu však NSS krajský soud zrušujícím rozsudkem zavázal, byla povinnost vypořádat se s námitkou uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, kterou žalobce výslovně v žalobě namítl.

V posuzované věci je zdaňovacím obdobím, za něž byla daň doměřena, 4. čtvrtletí roku 2007. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že vytykáací řízení bylo zahájeno výzvou správce daně ze dne 22.2.2008. Zákonná tříletá lhůta k vyměření daně stanovená § 47 odst. 1 ZSDP tak byla prodloužena ve smyslu odstavce 2 téhož ustanovení a běžela znovu od 31.12.2008 do 31.12.2011. Daňová povinnost byla žalobci vyměřena platebním výměrem ze dne 30.11.2011 č.j. 240670/11/390912802666. Podle žalovaného byla písemnost doručena dne 12.12.2011, takže k zániku práva daň vyměřit nedošlo. Naopak žalobce tvrdí, že k řádnému doručení písemnosti nedošlo, a proto nastala ve vztahu ke zdaňovacímu období 4. čtvrtletí 2007 prekluze práva vyměřit daň. Námitka prekluze uplatněná žalobcem písemně u správce daně dne 1.1.2012 byla posouzena jako odvolání a další řízení pak probíhalo v režimu daňového řádu, a to v souladu s přechodnými ustanoveními § 264 daňového řádu, který nabyl účinnosti dne 1.1.2012.

Pro posouzení otázky prekluze je rozhodující řádné doručení platebního výměru ve lhůtě do 31.12.2011. Jak krajský soud již uvedl shora, obsahem správního spisu nebylo prokázáno, že k řádnému doručení platebního výměru v uvedené lhůtě došlo. Krajský soud však také poukázal na ust. § 51 odst. 3 daňového řádu, podle kterého může správce daně prokázat doručení také jiným způsobem, než je řádně vyplněná doručenka. Komentář k daňovému řádu (Daňový řád. Komentář, J. Baxa, O. Dráb, L. Kaniová, P. Lavický, A. Schillerová, K. Šimek a M. Žiškova, Wolters Kluwer, Praha 2001) k ust. § 51 odst. 3 uvádí, že doručenka nemá pozici výlučného důkazního prostředku a pokud není řádně vyplněna, neznamená to procesní vadu, která by byla s to ovlivnit účinky doručení, pouze to ztěžuje pozici správce daně, který nese důkazní břemeno ohledně prokázání doručení vlastních písemností ve smyslu ust. § 92 odst. 5 daňového řádu. Zákon však explicitně předvídá, že doručení lze prokázat i jinak a jako příklad uvádí situaci, kdy je z postupu adresáta písemnosti

zjevné, že mu bylo doručeno. Vyloučeny však nejsou ani jiné důkazní prostředky k prokázání toho, že k doručení došlo, včetně svědecké výpovědi doručovatele. Rozhodující je přitom materiální pojetí výkladu ustanovení o doručování. Ve vztahu k § 51 odst. 1 daňového řádu pak již zmíněný komentář upřesňuje, že na validitu doručení coby veřejné listiny nemá vliv, že chybí některá z náležitostí předepsaná v odstavci 2. Logickou výkladovou metodou od většího k menšímu (a maior ad minus) lze dovodit, že vyvratitelná domněnka pravosti se netýká pouze doručení jako celku, ale každé jednotlivé náležitosti zvlášť. Zpochybnění jednoho údaje tak neznamena zpochybnění všech údajů v doručence. Stejným výkladovým směrem se ubírá také dostupná judikatura správních soudů. Lze zmínit rozsudek NSS ze dne 28.7.2015 č.j. 8 Afs 153/2014-49, v němž bylo vysloveno, že doručení je veřejnou listinou ve smyslu ust. § 51 odst. 1 daňového řádu, což v obecné rovině znamená, že každý údaj, který je zde uveden, je nutno považovat za pravdivý, pokud není prokázán opak. Současně je v tomto závěru odkazováno na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.1.2009 sp. zn. 21 Cdo 658/2008. Nutno zdůraznit, že náležitosti doručení, která byla žalobou zpochybněna, je poučení o následcích nevyzvednutí si zásilky uložené na poště.

Krajský soud shrnuje, že shora označená úprava obsažená v daňovém řádu dává žalovanému možnost i v nyní posuzované věci dodatečně prokázat řádné doručení platebního výměru ve lhůtě do 31.12.2011. Skutečnost, že se mu to ke dni vydání napadeného rozhodnutí nepodařilo, byla již vyslovena výše, nicméně krajský soud je toho názoru, že není vyloučeno, aby tak žalovaný učinil dodatečně jiným způsobem předvídaným ust. § 51 odst. 3 daňového řádu. To, že tak neučinil v rámci odvolacího řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, neuzavírá zákonnou možnost učinit tak dodatečně. Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že za daného důkazního stavu nelze relevantně posoudit, zda k prekluzi práva došlo.

Pokud by žalovaný v dalším řízení na základě provedení jiných dostupných důkazů důkazní břemeno ve smyslu ust. § 92 odst. 5 daňového řádu neunesl, nezbylo by, než považovat právo na vyměření daně za 4. čtvrtletí roku 2007 za prekludované. V opačném případě by se lhůta k vyměření daně ve smyslu ust. § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu prodloužila o 1 rok, neboť by v posledních 12 měsících před uplynutím lhůty podle ust. § 47 odst. 2 ZSDP došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně. Soud odmítá argumentaci žalobce, že tento institut není možno aplikovat pro daňové řízení, které bylo zahájeno za účinnosti ZSDP, a to s ohledem na § 264 odst. 4 daňového řádu. Podle žalobce sice toto ustanovení prolamuje zásadu ústavního principu právní jistoty a je svou povahou ustanovením retroaktivním, avšak krajský soud má za to, že institut ust. § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu ve spojení s ust. § 264 odst. 4 daňového řádu cílí právě na takové případy, jako je věc posuzovaná. Tento závěr je podpořen také nálezem Ústavního soudu ze dne 15.9.2015 sp. zn. Pl.ÚS 18/14, jímž byl zamítnut návrh na zrušení § 264 odst. 4 věty první a druhé daňového řádu. Ústavní soud ve svém nálezu výslovně uvedl, že se zabýval označeným ustanovením daňového řádu ve smyslu jeho souladu se zásadou právní jistoty a se zákazem retroaktivity a dospěl k závěru, že jen ze zásady právní jistoty nelze obecně dovodit zákaz změn zákonné úpravy lhůty pro stanovení daně, jež by se do budoucna dotýkaly i běhu a délky lhůty započaté podle původní právní úpravy. Žalobce ve svém podání doručeném krajskému soudu dne 25.11.2015 předložil obsáhlou polemiku se závěry označeného nálezu Ústavního

soudu. Krajský soud zdůrazňuje obecnou závaznost rozhodnutí Ústavního soudu pro rozhodovací praxi všech soudů a současně se necítí být povolán k jakékoli polemice se závěry vyslovenými Ústavním soudem. Na základě uvedeného krajský soud uzavírá, že v případě unesení důkazního břemene řádného doručení platebního výměru ve lhůtě do 31.12.2011 žalovaným v dalším řízení by k prekluzi práva vyměřit daň nedošlo, neboť lhůta pro vyměření by byla ve smyslu ust. § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu v návaznosti na ust. § 264 odst. 1 a 4 daňového řádu prodloužena o 1 rok.

K žalobnímu bodu namítajícímu délku vytýkacího řízení krajský soud uvádí, že námitka takového obsahu nemá své místo v řízení o žalobě na přezkum správního rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Průtahy vytýkacího řízení mohly být předmětem soudní ochrany toliko na základě žaloby na ochranu proti nečinnosti ve smyslu ust. § 79 a násl. s.ř.s., podané před vydáním meritorního rozhodnutí. Žalobce však v posuzované věci takto nepostupoval.

V návaznosti na poslední žalobní tvrzení krajský soud nad rámec shora učiněných závěrů poznamenává, že spatřuje určitou rozporuplnost v postupu žalobce, resp. jeho zmocněnkyně, která na jedné straně v průběhu správního řízení aktivně brojila proti průtahům ve vytýkacím řízení, jak vyplývá z obsahu správního spisu (podnět na ochranu před nečinností doručený žalovanému dne 24.8.2010), současně také s ohledem na své odborné právnické vzdělání zcela jistě mohla očekávat, že jí bude vzhledem k blížícímu se konci lhůty pro vyměření daně platební výměr doručován, na druhé straně neprojevila zájem se s doručovaným rozhodnutím seznámit, ačkoliv o uložení zásilky na poště věděla, neboť výzva jí oznámena byla. Jak správně uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zmocněnkyni žalobce nic nebránilo, aby, zjistila-li, že nebude schopna přebírat poštovní zásilky (z důvodu pracovní neschopnosti), informovala o této skutečnosti správce daně, případně se dohodla na způsobu přebírání poštovních zásilek. Soud v této souvislosti poukazuje také na poučení pošty, kterého se zmocněnkyni žalobce prokazatelně dostalo (výzva k vyzvednutí zásilky ze dne 1.12.2011, jejíž kopii žalobce předložil žalovanému jako přílohu žádosti o vyslovení neúčinnosti doručení ze dne 1.1.2012), že na její žádost je možno opakovaně dodat zásilku na uvedenou adresu v rámci pravidelné pochůzky. Obsahem správního spisu a údaji dostupnými v evidenci obyvatel má krajský soud za prokázané, že místo trvalého bydliště zmocněnkyně žalobce bylo v době doručování totožné s doručovací adresou. Jestliže byla zmocněnkyně žalobce ode dne 25.11.2011 do dne 1.1.2012 v pracovní neschopnosti (kopie nemocenského lístku – příloha žádosti o vyslovení neúčinnosti doručení ze dne 1.1.2012), lze důvodně předpokládat, že se zdržovala v místě svého trvalého bydliště, takže opakované doručení zásilky nebylo vyloučeno. Jednání zmocněnkyně žalobce vyznívá značně účelově rovněž s přihlédnutím k tomu, že dne 1.1.2012, tj. ještě v době trvání pracovní neschopnosti, elektronickým podáním adresovaným správci daně vznesla námitku prekluze a nárok na vrácení nadměrného odpočtu ve výši 10.451.432 Kč. Soud v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 10.2.2015 sp. zn. II.ÚS 3694/13, v němž Ústavní soud uvedl, že doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení a lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Jakkoliv uvedené skutečnosti nemají relevanci k otázce řádného doručení, soud je toho názoru, že je nelze nevnímat.

Na základě shora učiněných závěrů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se správními spisy (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Současně krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč. Podle obsahu soudního spisu a obsahu zrušujícího rozsudku NSS krajský soud neshledal, že by žalobci vznikly náklady v souvislosti s kasačním řízením. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 17. března 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu